

Пальми Флориди

КУПИТИ

2009 рік, світова фінансово-економічна криза в розпалі. Найкращі друзі - Едді, К'юбол і Джессі - щойно закінчили школу. Та замість перспектив на них чекають скрута і невизначеність. Хлопці влаштовуються на роботу в компанію з перевезення меблів, якою керує батько К'юбола - колишній байкер, що досі має зв'язки у кримінальних колах. Тож хлопці вимушені перевозити не лише меблі, а й новий дизайнерський наркотик. Вантаж за вантажем веде друзів у світ угод на задвірках, кровопролиття і тотальної війни з іншими бандами. Тепер кожен з них може зрадити дружбу і стати босом злочинного світу або ж впасти обличчям у багно безжальної реальності.

Тим, хто зустрічався в кінці Чорної дороги

Частина I

Різновиди пальм

У синій темряві ранку в Едді на порозі намалювався К'юбол — з кубиком гашишу, приправленим вишневим тютюном і загорнутим у алюмінієву фольгу. Поки К'юбол вів машину, Едді взявся виготовляти саморобну трубку: довбав канцелярською скріпкою у банці з-під «Доктора Пеппера» отвори. Шлях їхній лежав Мельбурнською дорогою, у сторону пляжів. К'юбол припаркував червону вантажівку на трав'янистому узбіччі. Хлопці підхопили рибальське спорядження і рушили далі пішки довгим дерев'яним настилом під мостом. Бліде вранішнє світло стирало з річки Індіан сталевий відблиск.

Настил закінчувався посеред мосту, серед високих опор: упирався у канал для човнів. Двійко найкращих друзів зібрали складані вудилища й закинули вудки. Потому збилися докупки на холодній бетонній плиті, затяглися з банки. Невгамовний вітер куйовдив їм чуби і розвіював кільця диму. Уздовж східного узбережжя поволі освітлювалися кухні, неквапно згасали ліхтарі на верандах, люди прокидалися кавувати й ступити на росисті газони. Із сумлінною серйозністю сунули через канал склепані з іржавого металу баржі, а над ними ритмічно, з глухим відлунням підстрибували на розширювальних швах мосту машини — мчали людей на роботу. У всьому бриніла музика, напруга.

Затхлий морський дух швидко змішався з запахом крові першого улову дня — К'юбол затиснув між двома пальцями гострий, мов кинджал, слизький плавець сомика, а його звивисте тіло притиснув підошвою. Швидко відтяв рибині голову зубчастим ножом і жбурнув її назад у воду — соми із лагуни вважалися неїстівними, — а з роз-зявленої пащі витягнув гачок, щоб закинути його знову. Едді запхав руку у відро з уловом і

наживив гачок останньою креветкою. К'юбол же намацував у надрах худі пакетик таблеток. Він поцупив його з материнської аптечки, коли та вирубилася між пляшками «Смірноффа».

К'юбол поклав пігулку на язик, жестом показав Едді зробити те саме. Вони сиділи собі і дивилися на білий вітрильник — як той відчалує від дерев'яного причалу біля маєтку на пляжі. Роздивлялися, як вітер ледь напнув основне вітрило і виштовхував його розпухлий силует на північ. К'юбол передав Едді свою флягу — вони квапливо проковтнули сніданки.

За годину хлопці гніздилися на висоті вісімдесят футів: розпатлані, звісили засмаглі ноги з перил мосту і хрипло викрикували претензії ненаситному сонцю. Судячи з того, як водії тиснули на клаксони і ледве уникали аварій, народ вирішив, що перед ними — двійко самогубців. Унизу дрібними, немов розплавлений целофан, складками, тремтіла брунатно-зеленкувата річка.

Дерев'яний пірс праворуч від містка, з якого вони раніше рибалили, віщував жахливу смерть кожному новачку, який схибить під час стрибка. Але ці хлопці знали свою справу — і не знали страху.

К'юбол виставив кулак із випнутим середнім суглобом. Едді нахилився й стукнув по ньому своїм. Хапнувши повітря, хлопці синхронно зникли за поручнями.

Цього разу стрибали у взутті і не забули схрестити руки на грудях, щоб не ляпнутися боляче тілом об річку і не завити під водою від болю. І за цим разом ніхто не врізався у ламантина.

Світ перетворився на біло-зелену піну і сонячно-краплистий соляний спрей. Обтяжені одягом, вони незграбно пливли до обліпленого мідіями молу, до тамтешніх сходів.

Час спливав, й Едді, оповитий маревом, отямився вже у вантажівці К'юбола. Невдовзі з вудками в руках вони тупотіли дерев'яними сходами вниз, на всіяний чайками пляж, перед яким широко розпластався пінистий Атлантичний океан.

Едді скрутило живіт: йому зле чи то від кайфу?

Дзвінке, порожнє «дзень» алюмінієвої біти, коли та трощить

панцир краба-привида, ні за що не сплутати з глухим хрускотом при ударі битою дерев'яною. Але завзятий хлопчисько на пляжі по черзі перевіряв обидві бити — ламаними зигзагами переслідував спритних крабів, які рятувалися втечею в нори, й змінював «зброю». Його ж батько хропів на сонці у пляжному кріслі.

К'юбол простягнув малому п'ятидоларову купюру, а Едді зібрав шматки краба на наживку.

На пляжі практично не було ні душі, хіба що кілька огрядних туристів з північних країв, шукачів вічного літа, сиділи осторонь і нервово ковзали поглядами з моторошного полювання дитини до самотнього серфера-бездари. Щойно денна спека просочилася у пісок, відпочивальники швиденько зібрали рушники. К'юбол не стримався від сміху, коли ті його минали: їхні тіла були золотисто-коричневі, наче кісточки білих персиків.

Едді фиркнув на знак згоди. Бо були вони не родичами, які навідалися погостювати, а ділками в шортах — хижими інвесторами, котрі задешево скуповували конфісковане у боржників житло, щоб, щойно економіка оживе, втюхати його назад тим самим мешканцям. Старі італійські цирульники казали на таких «саквояжники». Спритники, які вписували витрати на відпустки на рахунок бізнесу.

К'юбол зачерпнув у відро з уловом свіжої морської води, а Едді силою втиснув у пісок дві навскоси зрізані пластикові трубки. Хлопці мали молюсків, а тепер ще й краба, але якщо Едді сподівався впіймати хоча б кілька помпано для гриля, потрібні були піщані блохи — твердопанцирні створіння, яких можна знайти за бульбашками на щільному піску. К'юбол натомість уже наловився, бо проковтнув ще одну маленьку рожеву пігулку, тож Едді видобув із термосумки пакунок з молюсками. Розтовк їх будівельним молотком і виколупав кишеньковим ножиком м'ясо. Один гачок насадив молюском, інший — крабом, закинув обидві наживки в океан, а тоді встромив вудилища в трубки.

Полуденна спека всотувала вологу й відбивалася від піску сліпучими, розпеченими променями. Що курнув гаш, Едді не шкодував, але ось про риталін — цілком можливо. Водночас напружений і спустошений, він

замислився, чи не віщує йому ось це запаморочення тепловий удар. У будь-якому разі треба було протверезіти, адже за пару годин доведеться добряче налягати на пиво.

Він утупився у відро з денним уловом: три луфарі, два морські карасі і крапчаста форель. Задихаючись у боротьбі за кисень, риба сіпалась і звивалась в тісному відрі.

Едді її розумів. Останні місяці старшої школи теж були боротьбою — минули у нескінченному зубрінні до іспитів. Над випускниками 2009 року тяжіло цілком непевне майбутнє, яке приходило у божевільні тривожні сни.

КУПИТИ